

KONIJN DOODT TIJGERPYTHON

André en Yvonne Robben, Oisterwijk.

Al vanaf het eerste moment dat we slangen gingen houden (nu zo'n negentien jaar geleden), was het de bedoeling dat we ooit een koppel tijgerpythons deel van onze verzameling zouden laten zijn. Op de slangendag van 1994 was het dan zo ver dat we een koppel gezien hadden dat ons wel aanstond en waar een redelijke prijs voor gevraagd werd. Het betrof een nakweekkoppel van 1994, dat ook nog heterozygoot voor albino zou zijn.

Eenmaal thuisgekomen, brachten we de slangen onder in een terrarium dat we al klaar hadden staan. Hun onderkomen mat 100x60x60 cm, en was voorzien van verlichting, klimgelegenheid, bodemverwarming en een waterbak die zó groot was, dat de slangen er eventueel in zouden kunnen gaan liggen.

Python molurus bivittatus: aanvang sectie/lengte-aanzicht.

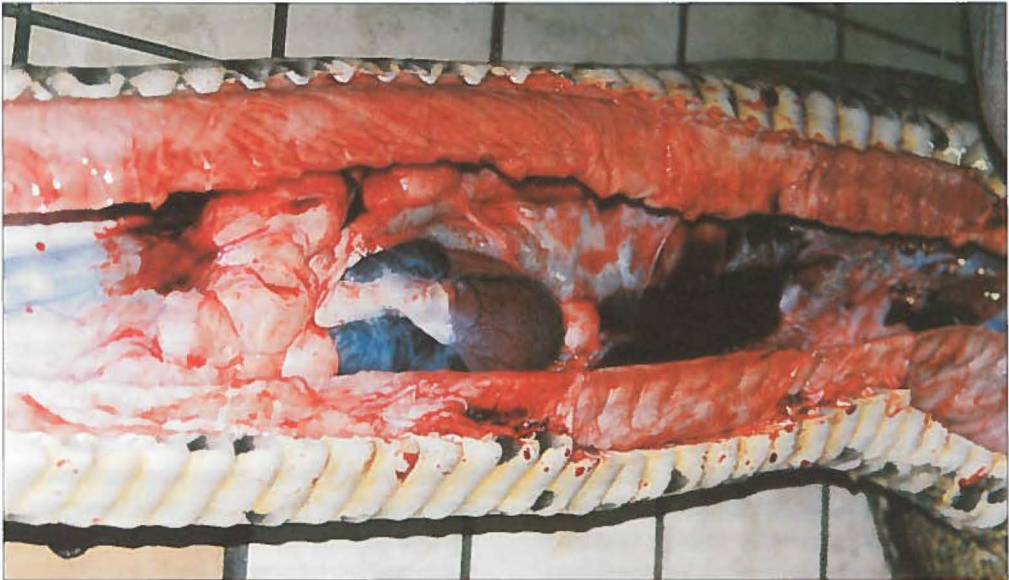
Foto: André Robben

In het begin dat we de slangen hadden, gaven we ze volwassen muizen, later werden dat ratten. De muizen en ratten kweekten we zelf en dus konden we hier zelf controleren wat voor voedsel ze kregen. Na ongeveer twee jaar zijn we over gegaan op konijnen, die we in eerste instantie ook zelf kweekten. De slangen waren inmiddels verhuisd naar twee aparte terraria van ieder 250x100x100 cm.

Zelf konijnen kweken bleek toch duurder te zijn dan kópen. Vandaar dat we tot half 1997 konijnen hebben gekocht bij mensen die de dieren kwijt moesten, of die voor hun plezier met konijnen bezig waren. Het gebeurde dus ook wel eens, dat we niet aan konijnen konden komen. Totdat we met een grote konijnenkweker in gesprek kwamen die ons verzekerde dat hij wel altijd konijnen kon leveren, zelfs met kerst als het moest. Dus zijn we onze pythons vanaf medio 1997 konijnen gaan voeren van deze kweker.

Onze vrouwtjespython begon dat jaar met een verschrikkelijk grote groeisput. Het mannetje daarentegen weigerde vaak z'n voedsel. Af en toe een flinke rat vond hij meer dan voldoende. Elke twee weken voerden wij de vrouw een flink konijn, besteld en afgehaald bij 'onze' fokker. Ze groeide als kool en was vaak agressief van de honger, ondanks het regelmatig voeren. We besloten haar dat jaar af te koelen voor de winterrust. Ze was erg groot en dik. Qua gewicht zou ze een winterrust of zwangerschap makkelijk aan moeten kunnen.

We zorgden ervoor dat ze 'leeg' raakte, verlaagden de temperatuur en dimden het licht. Ongeveer vier weken duurde de afkoeling zelf. Na wat weken opbouw plaatsten we haar weer bij haar partner. De vrouw toonde hevige interesse in de man, hij vond haar wel erg leuk maar begreep niet wat zij toch allemaal van hem wilde. Het was wel een vreemde situatie; de vrouw probeerde de man te stimuleren

Hart en longen geheel in het vet. Foto: André Rabben

i.p.v. andersom. Van allerlei streken haalde ze uit, met gevolg dat de man passief in een hoekje ging liggen. Haar follicels waren flink opgezet, evenals haar cloaca, maar er gebeurde niets. Uiteindelijk gaf ze de moed op. Alsof het zo hoort, bleek dit voor onze man hét startsein. Ditmaal was de situatie omgedraaid: hij probeerde haar te verleiden. Uiteindelijk is het nog wel tot een paring gekomen, maar die was veel te laat.

In eerste instantie dachten we wel even dat ze toch zwanger was, omdat ze ineens als een gek begon te eten. Noemden we haar al ooit agressief, dan was dit nog veel erger. Tegen de tijd dat ze volgens de boekjes haar eieren moest leggen, was ze gigantisch. Monsterlijk dik. Na enig afwachten bleek ze echter geen eieren te hebben, maar te lijden aan vetzucht. Diëten dus. Eens in de 4 weken kreeg ze nog een konijn van ongeveer 3-4 kg. Tegen het einde van 1999 ging ze half zo dik de winterrust in bij een tempera-

tuur van 26-27°C. Langzaam brachten wij na verloop van tijd de temperatuur weer omhoog. Daarna wist zelfs onze man meteen wat hem te doen stond: paren.

Tijdens en ná de winterrust houden wij onze slangen heel goed in de gaten. Dus ook de pythons. Verscheidene malen per dag gingen we even kijken of alles naar wens verliep. Pas als de dieren weer optimaal in beweging zijn, krijgen ze weer prooien. De vrouw was bijna zover. Op een zondagmiddag gingen we enkele malen kijken en ontdekten niets bijzonders. Ze reageerde weer op beweging buiten het terrarium, maar was nog niet erg actief. Later, wat vroeg in de avond, keken we nogmaals en rond tien uur 's avonds nóg een keer. Alle keren was er niets te zien. Ze lag lekker rustig, ging af en toe wel wat verliggen en kwam regelmatig met haar kop naar de ruit waardoor ze altijd voedsel kreeg. Voordat we zelf gaan slapen, lopen we altijd nog even een rondje langs alle dieren. Ook bij onze pythons dus...

Die nacht kregen we iets afschuwelijks te zien. De hele bak zat onder het bloed, alsof er in het terrarium een konijn was geslacht. In haar bek zat een bloedprop zo groot als een lever. Rochelend haalde ze adem, terwijl de bellen uit haar neus kwamen. Verschrikt schoof ik (André) de bak open en tilde haar kop op. Op dat moment ging er maar één vraag door mijn hoofd; wat was hier in vredesnaam gebeurd? Het duurde even voordat ik na deze ontdekking weer met beide benen op aarde belandde. Juist toen ik de dierenarts wilde bellen om haar uit haar lijden te laten verlossen (het was overduidelijk dat ze stervende was), blies ze haar laatste adem uit.

De volgende dag drong pas goed tot ons door dat ze gestorven was. Maar waaraan? We besloten i.v.m de kosten geen sectie te laten verrichten. Zoals wij het konden bezien, leek het op een longbloeding. Daarom wilden we haar aan de dierenarts aanbieden, een python van bijna 6 meter en

bijna 80kg zie je niet iedere dag! Deze sloeg ons aanbod echter af. Daarom belden we zijn collega om het dier naar de destructor af te voeren. Karretje geleend op de zaak en het dier werd afgeleverd bij de praktijk. In dit geval troffen wij een dierenarts die reptielen een heel interessant hoofdstuk van zijn studie had gevonden, maar nooit gelegenheid had om dit uit te bouwen. Deze arts was nog nieuwsgieriger naar haar doodsoorzaak dan wij en stelde voor een kleine sectie te verrichten - kosteloos! Hij stelde ons in de gelegenheid om, gewaapend met fototoestel, aanwezig te zijn. De sectie duurde ongeveer anderhalf uur, en bevestigde onze vermoedens; een longbloeding. Maar ook iets heel anders. Het dier bleek op een abnormale manier aan vervetting te lijden. Haar hele lichaam zat vol met enorme vetklompen! Haar lever was verdwenen tussen het vet, evenals haar hart. Ook haar longen waren geel. Doodsoorzaak: een longbloeding veroorzaakt door vervetting.

Wat er van de long over is. Foto: André Robben

KONIJN DOODT TIJGERPYTHON

Thuisgekomen konden we er geen touw aan vast knopen. Waarom was ze dit jaar doodgegaan? Vorig jaar was ze immers veel dikker! Ze was zoveel afgevallen sinds vorig jaar en pas nu werd haar dat fataal? Het duurde nog een vol uur voordat alles in de juiste hokjes viel. Als je logisch redeneert ligt vetzucht aan je voeding. Nou, ze stond op dieet. Volgende vraag: wat voerden wij? Konijnen. Konijnen van acht weken oud. De konijnen die wij structureel van onze leverancier betrokken waren slachtrijp, en dat al na acht weken! Volgende vraag: hoe krijg je een konijn binnen acht weken slachtrijp? Antwoord: speciaal voer. Voer dat hen binnen acht weken op gewicht brengt. Er ging een lampje bij ons branden. Zoals de mestkalveren met hormonen gevoerd worden om snel op gewicht te komen, zo moet dat met deze konijnen ook het geval zijn. Maar, vet dat aangelegd is door hormonen kan het lichaam niet afbreken. Door de slang op dieet te zetten, is er in het lichaam

van alles in de knoei gekomen. Waarschijnlijk zullen de afvalstoffen die in het vet opgeslagen zitten, vrij zijn gekomen en voor een algemene vergiftiging gezorgd hebben. Tijdens de winterrust verliezen reptielen amper aan gewicht, maar voor haar was het misschien de druppel die de bekende emmer deed overlopen. Dit zou ook wel eens de reden kunnen zijn, waarom zij zo buitensporig is gegroeid en zo zwaar werd. Onze man daarentegen is een heel schriel exemplaar gebleven; hij wilde eigenlijk ook nooit konijn.

Dit verslag schrijven we, omdat we hopen dat niemand een soortgelijke fout zal maken. In dit geval hebben de konijnen het roofdier uiteindelijk gedood. Let dus in de toekomst goed op wat je voert, het kan niet vaak genoeg gezegd worden. Hopelijk beseft ook elke lezer dat 'onze' konijnenfokker zijn ongeveer 10.000 konijnen afzet op de markt... voor onze kerstdiners.

Close-up van vetophopingen waarmee het hele lichaam gevuld was. Foto: André Robben